

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 13781/15
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из села ..., ..., кога заступа Миљан С. Филиповић, адвокат из Београда, Савска 17/II, улаз 5, ради поништаја решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 118-18/2015 од 03.07.2015. године, у предмету понављања управног поступка окончаног решењем о престанку радног односа полицијског службеника, у нејавној седници већа, одржаној 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 118-18/2015 од 03.07.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужено Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, да тужиоцу А.А. из села ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, одбијен је као неоснован предлог тужиоца, бившег полицијског службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Прокупљу, за понављање поступка

оконечног решењем о престанку радног односа Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, 01 број ... од 01.04.2011. године, поднет преко Лукић Р. Немање, адвоката из Београда.

У тужби поднетој Управном суду 30.09.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Истиче да је 06.03.2014. године поднео предлог за понављање поступка у предмету 01 број 118-1-18/11, заснивајући предлог на одредби члана 239. став 1. тачка 1. и 5. Закона о општем управном поступку. Наводи да му је решењем Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, 01 број ... од 01.04.2011. године, престао радни однос са 15.04.2011. године, због безбедносних сметњи, на основу члана 168. став 2. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 101/05 и 63/09), против ког решења је покренуо управни спор, који је окончан пресудом Управног суда, II-1 У. 5324/11 од 08.03.2012. годинем, којом је одбијена његова тужба. Указује да је изменама и допунама Закона о полицији од 08.12.2011. године, брисан члан 168. Закона о полицији, при чему је одлука којом му је престао радни однос постала правноснажна 08.03.2102. године, односно четири месеца након што је престао да важи члан 168. Закона о полицији, због чега сматра да је поднети предлог за понављање поступка основан, а посебно ако се има у виду да је ослобођен оптужби за дело које је било разлог престанка радног односа. Додаје да је тужени орган погрешно применио одредбу члана 239. став 1. тачка 1. и 5. Закона о општем управном поступку, с обзиром да пресуда Апелационог суда у Нишу, 11 Кж.1. бр. 534/13 од 23.12.2013. године, представља нову чињеницу и нову околност, односно одлуку о претходном правном питању, која је од битног утицаја и може довести до другачијег решења у поступку чије се понављање тражи. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове поступка по АТ и ТТ, односно за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје код разлога датих у образложењу оспореног решења. Наводи да је против тужиоца у моменту доношења решења о престанку радног односа био у току кривични поступак за кривично дело за које се гони по службеној дужности, због чега је наступањем ове чињенице именовани престао да испуњава услове за пријем на рад, односно настале су безбедносне сметње због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су време заснивања постојале, чиме је настао основ за престанак његовог радног односа у Министарству унутрашњих послова, сходно члану 168. Закона о полицији. Истиче да се чињеница да је именовани правноснажном пресудом накнадно ослобођен оптужби да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, не може користити као нова чињеница, у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, из разлога што се основ за престанак радног односа везује за чињеницу постојања кривичног поступка, а не за постојање кривичне одговорности, због чега је сходно наведеном донето оспорено решење. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, док је одредбом члана 235. став 1. истог закона, прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је 11.03.2014. године подносилац поднео предлог за понављање поступка окончањог решењем Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, 01 број ... од 01.04.2011. године, којим му је престао радни однос у Министарству унутрашњих послова са 15.04.2011. године, због безбедносних сметњи, на основу члана 168. став 2. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 101/05 и 63/09-Одлука УС). У образложењу оспореног решења се наводи да у предлогу за понављање поступка, подносилац предлога као нову чињеницу и нови доказ, који представља разлог за понављање поступка, наводи пресуду Апелационог суда у Нишу, 11 Кж.1. бр. 534/13 од 23.12.2013. године, којом је преиначена пресуда Вишег суда у Прокупљу, К. бр. 10/12 од 26.12.2012. године и именовани ослобођен оптужби да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ. Тужени орган је у образложењу оспореног решења цитирао одредбу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, као и одредбе члана 244. и 246. истог закона, налазећи да је против именованог у моменту доношења решења о престанку радног односа био у току кривични поступак за кривично дело за које се гони по службеној дужности, због чега је наступањем ове чињенице именовани престао да испуњава услове за пријем на рад, односно настале су безбедносне сметње због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су време заснивања постојале, чиме је настао основ за престанак његовог радног односа у Министарству унутрашњих послова, сходно члану 168. Закона о полицији, а чињеница да је именовани правноснажном пресудом накнадно ослобођен оптужби да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, не може се користити као нова чињеница, у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, из разлога што се основ за престанак радног односа везује за чињеницу постојања кривичног поступка, а не за постојање кривичне одговорности. Због наведених разлога, тужени орган је сходно члану 246. став 3. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што се, према налажењу Суда, основано тужбом указује да је тужилац поднетим предлогом за понављање поступка, између осталог, тражио понављање поступка и због разлога за понављање поступка прописаних одредбом члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку, с обзиром да из садржине

поднетог предлога за понављање поступка произлази да је тужилац предлог засновао на одредби члана 239. став 1. тачка 1. и 5. Закона о општем управном поступку. Како тужени орган у образложењу оспореног решења није оценио да ли су у конкретном случају испуњени услови за понављање поступка и по основу из члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку, већ је ценио само испуњеност услова за понављање поступка по основу из члана 239. тачка 1. истог закона, то је према налажењу Суда, оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), одредио за састављање тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94,... и 93/14), за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 17.870,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.04.2017. године, II-3 У. 13781/15

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СБ/ИО